

Arrest

nr. 51 760 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KOSE, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Indische nationaliteit en geboren op 15 mei 1982, komt in 2006 België binnen met een toeristenvisum geldig voor 90 dagen. Sinds 17 juni 2006 verblijft verzoeker illegaal in België.

Verzoeker dient op 19 november 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 januari 2008 dienen verzoeker en de heer M. L. C. een verzoekschrift in ten einde een gewone adoptie van verzoeker door de heer M. L. C. te verkrijgen. Bij vonnis van 7 april 2009 van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt wordt dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 21 november 2009 actualiseert verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 13 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 25.10.2007 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de vermeende schending van art. 8 EVRM, en de verwijzing naar de wet van 22.12.1999,) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers vanaf 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>) Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 1200 euro bruto per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene haalt aan dat zijn zus een schoonbroer in België zouden verblijven, maar legt noch bewijzen van verwantschap voor, noch toont hij aan waarom dit een grond voor regularisatie zou vormen.

Betrokkene wenst eveneens beroep te doen op criterium 2.3, maar legt geen bewijs van verwantschap met een EU-burger voor. Hij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op dit criterium.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, werkwillig is, Nederlands wenst te leren, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 28 september 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstige middelen aanvoert en niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht

Omdat zijn leven ernstig in gevaar was, heeft verzoeker zijn land van herkomst verlaten en verblijft hij dan ook verschillende jaren in ons land.

Verzoeker heeft alhier een verzoekschrift ingediend op basis van artikel 9bis, dd. 25.10.2007.

Dit verzoekschrift werd door de Dienst Vreemdelingenzaken ontvankelijk verklaard, doch ongegrond.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoeker wel degelijk een arbeidscontract bijbrengt, waarin vermeld staat dat verzoeker kan beschikken over een loon van 1.200 euro bruto per maand, amper 180 euro maandelijks minder dan het bedrag waarvoor hij, volgens de Dienst Vreemdelingenzaken, over zou moeten beschikken.

Dat evenwel dit bedrag van 1.200 euro bruto maandelijks geenszins van aard is dat aan verzoeker het verblijfsvergunning kan geweigerd worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook duidelijk ten onrechte werd genomen.

Dat evenwel volledig ten onrechte de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat in casu verwerende partij met bovenstaande gegevens geenszins rekening houdt, en zomaar verzoeker het verblijfsrecht beëindigt en hem een bevel toekent om het land te verlaten.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat zij het middel deels onontvankelijk acht aangezien er volgens haar waar verzoeker een motiveringsgebrek aanvoert hij geen wetsbepaling die hij geschonden acht heeft aangeduid. Er bestaan volgens verwerende partij immers verschillende types van motiveringsplicht beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken. Verwerende partij is aldus van oordeel dat dit onderdeel van het enig middel onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Verder merkt verwerende partij op dat verzoeker meent gegriefd te zijn doordat zijn arbeidscontract niet wordt aanvaard omdat zijn bruto maandloon te laag is. Nochtans beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend over een ruime appreciatiebevoegdheid. Verzoekers beschouwingen die er kennelijk op gericht zijn de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ertoe te brengen een feitelijke herbeoordeling van zijn dossier te maken en te besluiten dat zijn bruto maandloon wel dient te volstaan, kunnen niet worden aangenomen. De Raad is immers niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Aangezien verzoeker een feitelijke herbeoordeling beoogt, kan zijn middel niet worden aangenomen. Het is volgens verwerende partij allerm minst onredelijk of onzorgvuldig om te besluiten dat een bruto maandloon van 1200 euro niet kan volstaan. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft dan ook binnen de hem ter zake toebedeelde discretionaire bevoegdheid geoordeeld dat verzoekers aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

3.3. Verzoeker voert vooreerst de schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur aan en de zorgvuldigheidsplicht, zodat het middel ontvankelijk is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker voerde in zijn oorspronkelijke aanvraag het volgende aan:

“Omtrent de grond: integratie.

Omwille van enorme problemen in zijn land waardoor zijn vrijheid en leven bedreigd werden diende verzoeker zijn tand te verlaten.

Om uiteindelijk paal en perk te stellen aan zijn situatie wenst verzoeker beroep te doen op artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet om alzo zijn verblijf alhier te kunnen legaliseren op basis van duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen.

Verzoeker wil zich hier integreren om met zijn zus en schoonbroer hier te vestigen die beiden in het bezit zijn van een verblijfsvergunning.

Dat verzoeker zijn aanvraag tevens op gelijke voet staat met een aanvraag regularisatie conform artikel 9,9° van de wet van 22/12/1999 die drie hypothesen daarstelt en die niet als cumulatief moeten beschouwd worden.

Dat één van die criteria handelt over een langdurig verblijf alhier.

Dat verzoeker sedert 6 maanden verblijft doch dient opgemerkt te worden dat het ‘vereiste aantal jaren’ irrelevant is indien men een buitengewone graad of doorgedreven wil van integratie kan aantonen.

In positief geval hanteert men een gekende en vaststaande rechtspraak van de adviserende Regularisatiecommissie dat een wat kortere termijn geen bezwaar kan opleveren.

Dat in hoofde van verzoeker zeker sprake is van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten.

Dat zodoende de Minister van Binnenlandse Zaken onmiddellijk positief mag én kan beschikken.

Dat de integratie van verzoeker zéker duurzame sociale bindingen heeft teweeggebracht die hij gedurende zijn verblijf alhier ontwikkeld heeft en ook op deze basis kan geregulariseerd worden conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft namelijk vanaf zijn aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin hij zich wel degelijk profileerde en hierbij niet onopgemerkt bleef.

Vooreerst was verzoeker zich maar al te goed bewust van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook inhield dat hij één der landstalen zo snel mogelijk diende aan te leren en daarom heeft hij kost noch moeite gespaard om zich zo snel mogelijk de Nederlandse taal eigen te maken.

Op sociaal vlak heeft verzoeker zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit heeft hij een vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hem willen steunen en helpen.

Dat deze Belgische vrienden en kennissen de verzoeker als een aangename en gedreven persoon leerden waarderen.

Dat juist door zijn intense ommeegang met Belgen en uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, zijn vrienden en kennissen van de verzoeker dan ook willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain beschouwen.

Verzoeker komt bij de Belgische bevolking helemaal niet over als een profiteur maar wel als een integere en werkwillige persoon die een diepe en positieve indruk nalaat en waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld van kan aannemen.

Op arbeidsvlak mag niet onopgemerkt voorbijgaan dat het voor verzoeker enorm belangrijk is dat hij ook in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien.

Verzoeker is intens op zoek naar werk om hier als kok in een restaurant te werken.

Bovendien is verzoeker voor al die tijd dat hij al in ons land verblijft nooit in aanraking gekomen met het gerecht. Verzoeker heeft ook een blanco strafregister.

Dat gelet op het voorgaande er zonder twijfel kan gesteld worden dat verzoeker op zeer intense wijze zal overgaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zal eigen maken en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van de verzoeker geenszins kan getwijfeld worden.

Dat verzoeker U derhalve tevens verzoeken, op grond van menselijkheid, billijkheid en redelijkheid, om reeds te willen overgaan tot de regularisatie van zijn verblijf.

Om één en ander omtrent deze aanvraag te kunnen natrekken kan desnoods en voor zoveel als nodig een politieel onderzoek bevolen worden.

Zeker zijn er aldus voldoende redenen om toepassing te maken van art. 9bis van de Vreemdelingenwet."

Uit het door verzoeker op 21 november 2009 ingevulde typeformulier Regularisatieaanvraag blijkt dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit criterium vereist onder meer bewijzen van een ononderbroken verblijf in België sinds minimaal 31 maart 2007, een kopie van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst, waarbij deze arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimaal 1 jaar ofwel van onbepaalde duur moet zijn en een salaris moet bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen. Verzoeker brengt zijn identiteitskaart, zijn geboorteakte, zijn oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verklaringen van derden in verband met zijn gedrag en integratie, verklaringen van een arts, attesten in verband met Nederlandse taallessen, attest beroepsbekwaamheid en een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij.

De bestreden beslissing antwoordt dat qua verblijfsduur verzoeker eventueel in aanmerking zou kunnen komen voor punt 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 maar dat om hierop aanspraak te kunnen maken het loon dat in de arbeidsovereenkomst wordt vermeld niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro. Aangezien het voorgelegde arbeidscontract een loon van 1200 euro per maand voor verzoeker vermeldt, kan dit niet in verzoekers voordeel weerhouden worden.

In de bestreden beslissing wordt ook geantwoord op de andere elementen die verzoeker heeft aangevoerd maar verzoeker betwist deze niet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat het bedrag van 1200 euro bruto maandelijks, amper 180 euro minder dan het bedrag waarover hij volgens de Dienst Vreemdelingenzaken zou moeten beschikken, geenszins van die aard is dat aan verzoeker een verblijfsvergunning kan geweigerd worden.

Uit het administratief dossier, meer bepaald het typeformulier Regularisatieaanvraag dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingevuld bijbracht, blijkt dat verzoeker aankruiste dat hij voldeed aan de voorwaarde: "werk + duurzame lokale verankering". Hieronder stond het volgende:

"Werk + duurzame lokale verankering: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

(...)

-Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minimum een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)."

Ook de modelovereenkomst die door verzoeker en zijn toekomstige werkgever werd ingevuld, vermeldt het volgende :

“Het aldus betaalde loon moet, rekening houdend met de voltijdse/deeltijdse arbeidsregeling (schrappen wat niet past), als bepaald bij artikel 3 minstens gelijk zijn aan dat van de werknemers van dezelfde beroepscategorie die in de onderneming hetzelfde werk verrichten.

Dit loon mag in geen geval lager liggen dan de minimumbarema's vastgesteld bij sectorale collectieve arbeidsovereenkomst of bij gebreke aan dergelijke collectieve arbeidsovereenkomst, dan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen als bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988.

(...)”

Verzoeker kan dus niet voorhouden niet te hebben geweten dat het loon niet lager mocht zijn dan het wettelijk minimumsalaris. Gelet op het feit dat verzoeker als verkoper in een nachtwinkel zou tewerkgesteld worden en gelet op het feit dat er voor deze beroepscategorie geen sectorale collectieve arbeidsovereenkomst bestaat en er dus dient gekeken te worden naar het gemiddeld minimum maandinkomen dat wordt bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988 en dat dit minimumloon 1387,49 euro bedraagt en gelet op het feit dat het loon dat verzoeker zou verdienen op basis van de door hem bijgebrachte arbeidsovereenkomst slechts 1200 euro bedraagt, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

De Raad merkt trouwens op dat verzoeker het gegeven dat hij minder zou verdienen dan het minimumloon, niet betwist en zelf stelt dat dit 180 euro maandelijks minder bedraagt dan het bedrag waarover hij volgens de Dienst Vreemdelingenzaken zou moeten beschikken.

Verzoeker stelt evenwel dat dit bedrag van 1200 euro bruto maandelijks geenszins van aard is dat aan verzoeker een verblijfsvergunning kan geweigerd worden. Zoals reeds gesteld is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker zich niet kon steunen op het door hem voorgelegde arbeidscontract omdat het vermelde loon lager is dan het wettelijk minimumloon.

De Raad merkt op dat in zoverre verzoeker met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Zoals hiervoor werd uiteengezet, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker, gelet op het feit dat zijn loon lager is dan het wettelijk minimumsalaris, niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET